

samme Forhold til Vedkommendes Gjennemsnitstjenestetid og Gjennemsnitsgage, hvort den efter de hidtilværende Regler, saavidt de have været mig bekjendte, i Almindelighed har staaet. Der vil kun indtræde den Forskjel, at, naar Embedsmanden har tjent mange Aar paa samme Gage, saa vil han ved sin Afgang faae en større Pension, end han efter de hidtilværende Regler, og efter hvilket som helst af de foreliggende Forslag vilde erholde; men et saadant Tilfælde som det, at en Embedsmand i Løbet af 45 Aar har staaet paa den samme Gage, er et Tilfælde, som indtræffer overmaade sjældent, og som ialtsald saa godt som aldrig indtræffer uden ved dem, som staae paa meget lave Gager, og det er netop ogsaa af flere, som have yttret sig om Sagen, og ligeledes ved flere af de foreliggende Forslag anerkjendt, at det kunde være rigtigt, at de, som staae paa meget lave Gager, faae forholdsvis en større Pension end de, som staae paa høiere. De, som have høie Gager i Afgangsoieblikket, ville efter de Avancementsforhold, som bestaae hos os, i Reglen kun i et ringe Antal Aar have staaet paa disse meget høie Gager og tidligere derimod paa lavere, og, naar Forslaget anvendes paa dem, saa ville de rigtignok i Regelen faae en lavere Pension end den, som Udkaftet eller Udvalget eller de fleste af de andre foreliggende Forslag tilsigte at give dem; men dette er netop begrundet i Omstændigheder, som, efter hvad jeg har tilladt mig at udvikle, synes at træffe det Retfærdige langt mere end de andre Forslag, idet det virkelig er retfærdigt, at den, som kun i et ringe Antal Aar har staaet i en vigtig og høitlønnet Statstjeneste, faaer en i Forhold dertil lavere Pension. Man opnaaer saaledes ved denne Fremgangsmaade i en fuldere Udstrækning end ved de andre Forslag det Formaal, som er anseet for det rigtige, at Pensionen af de lavere Gager sættes forholdsvis større end af de høiere Gager, og man naaer dette paa en naturlig og retfærdig Maade.

David: Det ligger aldeles i Sagens Natur, at der om Fastsættelsen af en Pensionsskala maa være meget forskellige Meninger, og jeg troer derfor at burde indskrænke mig til at gjøre det klart for Thinget, hvorfor jeg ikke

har kunnet gaae ind paa den af Udvalget foreslaaede Scala, og at antyde de Betragtninger, hvorfra jeg er gaaet ud ved det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille. Jeg skal indskrænke mig hertil og undlade at tage Hensyn til de andre foreslaaede Scalaer, idet jeg erkjender, at de, skjøndt de gaae ud fra andre Betragtninger end dem, som jeg kan ansee for de rigtige, ere fuldt berettigede til at tages under Overveelse af Thinget, da de consequent gennemføre den Grundtanke, som enhver af de ærede Forslagsstillere har opfattet. Men det vilde føre mig for vidt, isald jeg skulde imødegaae enhver af disse. Hvad jeg ikke kan bilige ved Udvalgets Scala, er, at den meget korte Embedstid skulde berettigede til en uforholdsmæssig stor Pension, og at man, — for at fremstille det i Tal for Tanken, — naar man havde tjent i 5 Aar, skulde have Krav paa den halve Gage i Pension, medens man, naar man havde tjent i 30 Aar, kun skulde have Krav paa $\frac{2}{3}$, eller $\frac{1}{6}$ mere, end man havde havt 25 Aar tidligere; og at man, om man end tjente nok saa længe, slet ikke skulde faae større Krav. Det er Hovedgrunden til, at jeg ikke kan gaae ind paa denne Scala, thi den forekommer mig at vise en Gunst for den kortere Tjenestetid, som jeg ikke kan finde begrundet hverken i Statstjenestens Natur eller i den hele Tanke, som man gaaer ud fra ved at fastsætte Embedsmændenes Pensionsberettigelse, at Pensionen er en Opsparing for Embedsmanden paa Grund af det utilstrækkelige Vederlag for hele hans Tjeneste. Men ogsaa i sinantstel Henseende vilde det efter min Anskuelse medføre en større Byrde for Staten, fordi det vilde bevirke, at Embedsmanden, naar han allerede i den yngre Alder havde Udfigt til en god Pension, ikke vilde hænge saa fast ved Statstjenesten, som han burde, men derimod i mange Tilfælde vilde ansee sin Pensionering, hvorved han tillige fik fri Disposition over hele sin Tid, som Noget, der kunde være ham ret fordeelagtigt, og, naar en saadan Anskuelse blev mere eller mindre almindelig, vilde Pensionen blive et ledetfor at aftage. Vel siges det, at Embedsmanden dog ikke vilde have det i sin Magt at faae sin Afsted med Pension; men at det vilde komme an paa, om Vedkommende vilde erkjende